

[Henning Andersen]

ningsudviklingen i Danmark skal holdes under udlandets. Det er vejen frem, hvis vi skal skabe flere arbejdspladser og vel at mærke varige arbejdspladser, og det skal vi jo.

Omlægningen af arbejdsgiverafgifterne og eksportpakken har givet erhvervslivet en øjeblikkelig saltvandsindsprøjtning. Hertil kommer så, at der er opnået forståelse om, hvorledes de store arbejdsmarkedsfonde må investere aktivt i erhvervslivet. Fra konservativ side kan der kun være tilfredshed med de nye investeringsregler for ATP og LD. Fondene får mulighed for at investere deres midler aktivt i produktion, beskæftigelse og eksport, men får aldrig mulighed for at få den afgørende indflydelse på den enkelte virksomhed. Det er i den forbindelse meget vigtigt, at både Socialdemokratiet og LO også har accepteret dette.

Nogle har bebrejdet regeringen, at den indgik fondsforliget, men man glemmer, at der for nylig viste sig et spændende alternativt flertal på dette område, da Fremskridtspartiet var klar til at give frit løb for fondene. Uden et fondsforlig havde vi nu været i en situation, hvor fondene kunne opkøbe alle de virksomheder, de havde lyst til. Det havde vist ikke givet virkelig virkelyst og initiativ i dansk erhvervsliv.

Det er rigtigt, at fondene ikke skal have bestemmende indflydelse, men man skal heller ikke gå i den anden grøft og henvise dem til kun at investere i byggeriets obligationer. Det kan ikke give dækning for fremtidens pensioner. Det kan kun et moderne erhvervsliv. Derfor mener jeg, at fondsforliget er endt temmelig nær ved det ideelle.

Der er ikke råd til, at vi giver los over for de offentlige udgifter. Den økonomiske vækst skal nødvendigvis reserveres den private sektor. Har regeringen så forladt den stramme udgiftspolitik med den finanslov, vi vedtager i dag? Svaret er nej. Ganske vist har vi accepteret forhøjelser af totalrammeudgifterne på ca. 2,4 mia. kr. fordelt på udgifter til forhøjelse af pensioner, dagpengeregulering, teknologi og uddannelsesformål, men en stor del af udgifterne hentes dog hjem igen ved, at arbejdsløsheden allerede i 1988 nu skønnes at blive 15.000 mindre end hidtil antaget.

Hele udgiftsstigningen kan stort set henføres til de såkaldte indkomstoverførsler. Der bliver altså ikke ansat én eneste medarbejder mere i staten i forbindelse med denne finanslov.

Tværtimod holder vi fast i de aftalte flerårige produktivitetsforbedringer, som sikrer systematisk frigørelse af ressourcer på i gennemsnit 2,5 pct. om året.

Balancen på statsfinanserne sættes ej heller afgørende over styr med finansloven for 1988. I mandags fik vi den gode nyhed, at der også i 1987 bliver overskud på statsfinanserne på ca. 2 mia. kr. I 1986 blev overskuddet på ikke mindre end 8 mia. kr. Hermed er det danske samfund kommet meget langt væk fra den statsbankerot, som faktisk bankede på døren i 1982. Dengang var der udsigt til et statsunderskud på næsten 80 mia. kr. i 1983. Det lille overskud i 1987 skønnes at vende til et lille underskud på 2,5 mia. kr. i 1988. I forhold til finanslovsforslaget set under ét er der dog tale om meget små forskydninger.

Regeringens økonomiske politik indebærer, at ligevægten på statsfinanserne stadig kan bevares. I den konservative folketingsgruppe vil vi aldrig tillade, at statsfinanserne kommer ud af kontrol, som tilfældet var i starten af 1980'erne.

En bibeholdelse af de store statsunderskud fra perioden 1978-82 ville nemlig have medført en kolossal inflation. Al erfaring viser, at en hastig forøgelse af en stor indenlandsk statsgæld før eller senere frister staten til at skabe inflation for at klare tilbagebetalingen. Derfor er det et helt afgørende element i regeringens antiinflationspolitik, at den har vendt et kolossalt underskud på statsfinanserne til en balance, som oven i købet to år i træk har givet sig udtryk i overskud.

Statsfinanserne forringes altså kun med en lille milliard kroner i forhold til det finanslovsforslag, som finansministeren fremsatte i august 1987. Vi vil dermed fortsat være blandt de meget få OECD-lande, som har overskud på budgetterne for den samlede sektor. Forbedringen af statsfinanserne de sidste fem år resulterer nu i, at statsgælden som andel af produktionen er faldende. I 1985 udgjorde den samlede statsgæld 70,5 pct. af det danske nationalprodukt. I 1988 vil denne andel være reduceret til 58,7 pct. Denne linje skal fortsættes. Det kræver, at en stram offentlig udgiftspolitik fastholdes. Vi kan derfor ikke acceptere, at udgifterne stiger i de kommende år. Stigningen i overførselsindkomsterne må ikke smitte af på drifts- og anlægsudgifterne. Det er også nødvendigt,